

Medlem i den sidste Tid, er begyndt at løsnes og slappes. Der kan da maaske gaa bedre Tider op for denne min gamle Ven.

Men ogsaa i andre Henseender ville de ærede Medlemmer staa frit i Forhold til i Fjor. I Fjor hørte vi den ene efter den anden rejse sig og sige: Jeg er ikke i og for sig nogen Tilhænger af Pryglestraffen, tværtimod, jeg synes ligesom det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup), at det er en barbarisk Straf, men vi faa jo saa meget godt for den. For det første maa det siges, at vi indføre jo ikke Pryglestraffen, vi flytte den kun fra de unge til de gamle. Og dernæst: vi faa jo betingede Straffedomme, vi faa Hævelse af den kriminelle Lavalder, og vi faa Indførelse af ordnet Arbejde i Fængslerne, ordnet Tvangsarbejde og mange andre gode Ting. Vi kunne da vel forsvare at købe det gode ved at samtykke i, at det onde følger med. Dette Motiv er jo paa to Maader faldet bort i Aar. For det første er en Mængde af de Goder, der vare tilsagte i Lovforslaget i Fjor, faldne bort eller forringede i en saadan Grad, at det ikke er de samme Goder, og dernæst er der i Aar ikke Tale om at købe dem. De Herrer skulle ikke sikre Justitsministerens Liv. Justitsministerens Liv er i Aar blevet sikret ved de ny Partidannelser og ved Afstemning her nede i Salen saaledes, at enhver baade Stats- og privat Anstalt kan assurere det for den allerbilligste Præmie. Der er i saa Henseende absolut ingen Fare paa Færde. De Herrer have ikke Grund til at holde paa Pryglestraffen for Justitsministerens Skyld, de Herrer have heller ikke Grund til at holde paa den, fordi de faa saa megen Valuta, thi de kunne faa den Valuta uden at indføre Pryglestraffen. Ikke fra nogen som helst Side her i Salen er der blevet nævnet enten Landstinget eller Justitsministeren som dem, der vilde vægre sig ved at gøre det gode, medmindre det onde fulgte med, og jeg vil meget vægre mig ved at tro, at en saadan Røst vil komme til at lyde enten fra Justitsministerens eller fra Landstingets Side. I alt Fald var det dog godt at prøve, om ikke Folketinget og Landstinget kunde enes broderlig om at gøre det gode uden at lade det onde følge med, og lad os saa se, om Justitsministeren ikke vilde tage det gode alene. Om det var med Glæde eller ej, vilde være mig ligegyldigt, da jeg ligesom Katolikkerne lægger Vægten paa Gerningen meget mere end paa Sindelaget. (Afbrydelse af Busk). Her faar jeg Tilslutning fra min gamle Ven fra Ribe; det

er noget, det ærede Medlem forstaaer sig paa, men saa er der jo andre Retninger, hvori det ærede Medlem og jeg nu ikke i den sidste Tid stemme saa godt overens, saa denne Tilslutning ville vi hellere lade ligge. Jeg tænker nu, at Tilslutningen varede ikke længere, end til det ærede Medlem sagde: Nu vil jeg ikke med længere. Det har jeg ogsaa set Eksempler paa. Det ærede Medlem er som gammet Kavallerist brillant paa Tilbagetog. Paa Tilbagetog kan Kavalleriet altid være i Spidsen med deres lette Heste, vi Infanterister, som komme bagefter, maa saa tage Stødet af, det gøre vi ogsaa, vi opgave ikke Sagen.

De Forringelser, som Loven har lidt fra i Fjor til i Aar, ville være klare af de Foredrag, der ere blevne holdte før de Bemærkninger, jeg gør. Jeg behøver kun at pege paa, at Pryglestraffens Anvendelse ikke giver Adgang til Appel, at der vel er Tale om Forlængelse af Tvangsarbejdet, men derimod i Arbejdsanstalterne ikke nogen Indretning med Akkordarbejde, hvorved en flittig og arbejdsom Mand, en Mand, der strenger sig an, ved sit Arbejdes Styrke kan forkorte sin Straffetid, hvad der dog maatte være med som Moment til at opmuntre Forbryderen til atter at blive et godt og dygtigt Menneske. Dernæst har Landstinget ødelagt Bestemmelserne om de nedsatte Straffe for ringere Berigelsesforbrydelse og har ganske ødelagt den vigtigste Værdi ved de betingede Straffedomme ved den ulykkelige Bestemmelse om, at Manden mister sine borgerlige Rettigheder, saa snart den betingede Straffedom er falden. Naar der fra visse Sider har lydt den Røst, at det var nødvendigt, at en Mand mister f. Eks. sin Valgret, naar han kendes skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, skal jeg dertil bemærke, at vi behøve slet ikke at kende ham skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Vi kunne skrive Dommen, men lade være med at afsige den, saa ligger den som et dødt Materiale hen til det Øjeblik, den unge Mand forbryder sig igen, og naar han gør det, bliver Dommen læst op for ham: „Thi kendes for Ret o.s.v.“, og saa bliver han kendt skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Men det er Meningen og Kvintessensen og det vigtigste i den betingede Straffedom, at Manden skal være pletfri for et for første Gang begaaet ringe Brud, indtil han atter forsynder sig. Gøre vi en saadan Mand til en Paria straks, kunne vi lige saa godt give ham de Par Dages Vand og